

Vojtěch Matocha

PRÁŠINA

ČERNÝ MERKURIT

ilustroval Karel Osoha

umallas pua
 erge Har tupa
 = anuplora
 wata wata
 = ay (Mason's
 jara) wata
 kura & waja
 = in ngalalan

Har tupa
 gero arla
 un

paia ala wata
 Tupa - to Fua
 Kora ~~wata~~ D's
 Kina - Hina

ma kupa
 bu wata
 kura un
 kura un
 kura un
 kura un
 kura un
 kura un

u wata
 un wata
 un wata
 un wata

Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

Waja

Wata

Wata kupa
 arubawa
 un kupa
 Wata kupa

Har tupa
 Kura gero arla
 un

Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

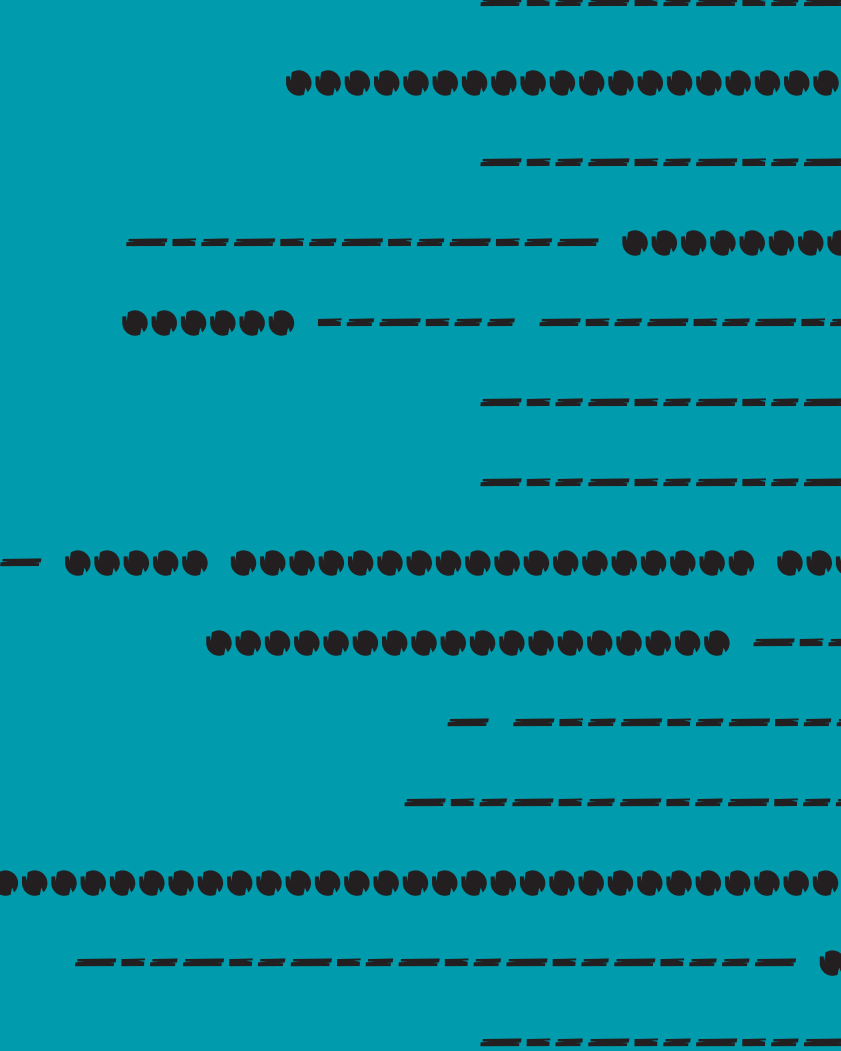
Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa
 Wata kupa

Vojtěch Matocha

ilustroval Karel Osoha

PRÁVĚ

ŠINÁ

ČERNÝ
MĚRKURIT

© Copyright Vojtěch Matocha, 2019
Illustrations © Karel Osoha, 2019
ISBN 978-80-7432-989-0 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-7637-049-4 (epub)
ISBN 978-80-7637-051-7 (mobi)
ISBN 978-80-7637-050-0 (pdf)

PŘÍZRAK V KAŠTANOVÉ ALEJI

Máma stála po jeho boku a po tváři jí tekly slzy, ústa si zakrývala kapesníkem. Otec ji levou rukou objímal kolem ramen, s tváří jako vytesanou z kamene, pohledem nepřítomně strohým, rty sevřenými. V jeho obličejí se zračilo pohnutí, oči se mu však během smuteční řeči co chvíli zatoulaly k hodinkám na levém zápěstí. Nikdo z přihlížejících to neměl postřehnout. Jirkovi to však neuniklo. Ze všeho kolem byly jen máminy slzy opravdové.

„Děda si přál pohřeb na Prašíně,“ opakovala celý den, ale otec byl neoblomný. Dosáhl svého, i za cenu roztržky a napjatého ticha, které tehdy opanovalo celý večer.

Prašina. Jirkův otec to slovo nenáviděl. Když zaznělo, vždycky se nepatrně zamračil. Co Jirka pamatoval, táta nikdy nahoru na Prašinu nevkročil, dědu navštěvovala vždycky jenom máma. Táta se po celý život tvářil, že v Praze žádná taková čtvrt neexistuje. A jistě si přál, aby tomu tak opravdu bylo. Samozřejmě dobře věděl, že se tam máma narodila, ale když se před ním někdo o Prašíně zmínil, vždycky se

zašklebil, jako kdyby kousnul do kyselého jablka. Nechtěl být s Prašinou spojován; bál se, že by to uškodilo jeho pověsti seriózního advokáta, na které si tolik zakládal.

Za poslední čtyři měsíce se Jirkovi o Prašině mnohokrát zdálo. Byly to tíživé sny: bloudil v nich černými ulicemi, ve kterých nesvítila jediná lampa, nahlížel skrz špinavá okna do opuštěných, mrtvých bytů, prodíral se zarostlými zahradami. Hledal cestu domů, ale nikdy ji nenašel. Nikdy nikoho nepotkal. Přesto před někým neustále utíkal. Věděl, že se za žádnou cenu nesmí zastavit, jinak ho to neznámé zlo dožene. Ať však běžel seberychleji, ať sebevíc volal o pomoc, nikdy se z Prašiny nedostal. Budil se celý rozechvělý, se srdcem zběsile tlukoucím.

Jirka se rodičům nikdy nesvěřil, že před čtyřmi měsíci na Prašině málem přišel o život.

Děda to věděl. Neprozradil ale nic. Děda tajil spoustu věcí. Po celý svůj život. Jako jeden z mála znal skutečnou podstatu Prašiny. Věděl, že kdesi v útrobách Šibeničního vrchu pracuje obrovský stroj, úchvatný výtvar dávno mrtvého génia Hanuše Nápravníka, kvůli kterému na Prašině nefunguje elektřina. Kvůli kterému Prašina zůstává i dnes tmavou, ošklivou skvrnou na tváři Prahy, tichým útočištěm staromilců a podivínů, kteří se chtějí skrýt před vnějším světem. Dlouhá léta děda o stroj v podzemním sále pečoval, opravoval ho a udržoval v chodu.

Nikdo toho o Prašině nevěděl tolik jako on. Před třemi dny však zemřel a tajemství Prašiny odešla s ním. Podepsaly se na něm říjnové události? Snad.

Jirka se s ním od loňského října setkal jen několikrát. Tak rád by se dnes dědy vyptal na všechno kolem stroje, na všechna ta tajná zákoutí a podivné společenství, které tam

žilo! Jenže děda strávil na podzim skoro pět týdnů v nemocnici a na návštěvu s Jirkou vždycky chodila i máma. Děda si tehdy dával veliký pozor, aby se s Jirkou ani jedenkrát nestřetl pohledem a neprozradil, že se v říjnu něco odehrálo. Když ho v zimě na necelý měsíc pustili domů, s nikým se vídat nechtěl a Jirka po jeho společnosti taky netoužil. Tou dobou ještě nepřenesl přes srdce, že mu děda ohledně stroje lhal. Teď toho Jirka litoval. Děda už mu nepoví nikdy nic.

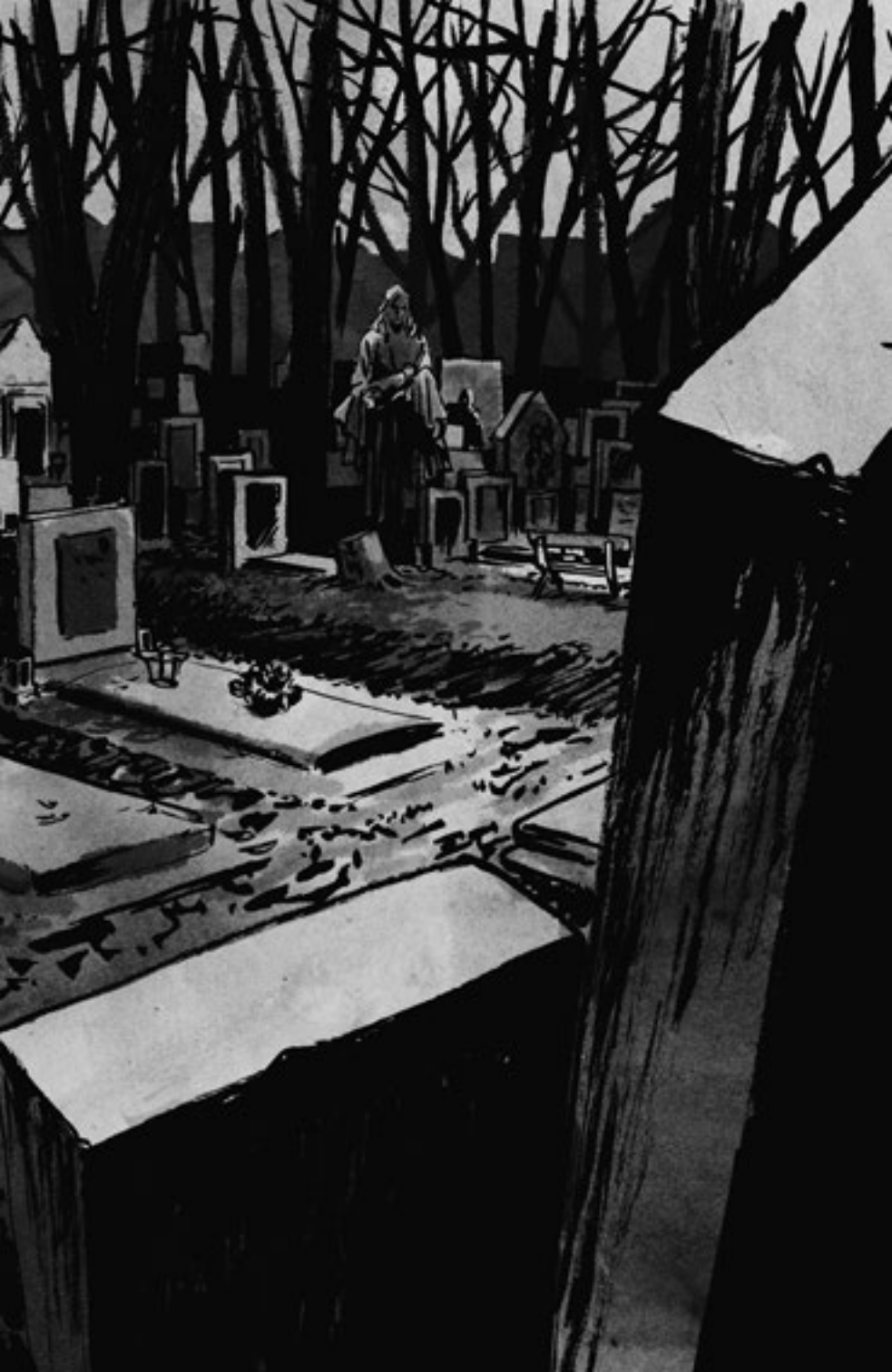
Toho šedivého únorového odpoledne nebylo Prašinu z Olšanských hřbitovů vidět. Oba vrchy se schovávaly v rozplizlých mračnech, líně se sunoucích po ocelovém nebi. Nevídná zima se táhla už třetím měsícem, silnice pokrývala rozježděná břečka a slunce se naposledy ukázalo před několika týdny. Jirka si přitáhl límec bundy blíž ke krku; kaštanovou alejí vanul ledový vítr a zakusoval se mu do holých tváří. Na hřbitově byli dnes docela sami, přes zeď k nim občas dolehlo zazvonění tramvaje, jinak bylo ticho.

„... každá cesta má svůj cíl a Václav Novotný stanul v cíli té své,“ pokračoval řečník stojící nad černou rakví. Jirka ho sledoval jen chvíli, než se jeho pohled znovu zatoulal pryč.

Ne, nejsou tu sami. V rovnoběžné uličce se za několika řadami náhrobků tyčil neznámý muž. Objevil se zčistajasna, jako by vyrostl ze země. Stál nehnutě zpola schovaný za otlučenou sochou, takže ho Jirka nejprve přehlédl.

Chlap měl na sobě tmavou bundu a umolousané plátěné kalhoty, spleené černé vlasy mu trčely do všech stran. Zíral na dědovu rakev. Hluboko posazené oči v jeho šedivé tváři skoro nebyly vidět. Podle postavy by mu Jirka tipoval nejvýš čtyřicet, ale v obličejí vypadal mnohem starší. Nehýbal se. Jako kdyby jedna socha na hřbitově znenadání procitla

k životu. Kde se tu vzal? Ještě před chvílí tam přece nikdo nebyl... Jirka nejistě pohlédl na tátu s mámou. Všimli si ho? Nejspíš ne.

V Jirkovi hrklo, chlap teď hleděl přímo na něj. Rychle sklopil zrak. A rázem pochopil. Ten člověk přišel z Prašiny. Ano. Nemohlo o tom být pochyb. Zadumaný výraz, zanedbaný zevnějšek, staré, unavené oči. Jirka se zachvěl. Nevěděl proč, ale zmocnil se ho strach. Z toho člověka vyzařovalo jakési neurčité nebezpečí. Něco v jeho postoji, v zastřeném pohledu. Proč neprijde blíž? Proč stojí opodál... a jenom je pozoruje? Byl to dědův přítel? A vůbec, neviděl ho už Jirka někde?

Táta ho taky zaregistroval. Na okamžik zpozorněl a Jirka by přísahal, že ve tváři malinko zbledl. Jako kdyby na konci kaštanové aleje spatřil přízrak. Vzápětí táta přešlápl z nohy na nohu a natočil se, aby mámě zaclonil výhled. Nebo se to Jirkovi jenom zdálo?

Pak chlap zmizel. Ztratil se stejně nečekaně, jako se před necelou minutou objevil. Schovává se za sochou? Ne, je pryč. Vždyť by ho Jirka musel vidět odcházet, měl sotva pár vteřin. Ubíhající náhrobky, šedivé sochy, holé větve stromů. Po chlapovi se slehla zem. A stál tam vůbec někdo? Jirka se rozhlédl. Přece nemá vidiny... Ne, nikdo tu není.

„Kdo byl ten člověk?“ zeptal se táty, když vycházeli ze hřbitova na rušnou Vinohradskou ulici.

„Jaký člověk?“

„Ten, co nás sledoval. Stál tam a potom...“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

Odpoledne minulo. Smuteční hostinu Jirka přečkal beze slova. Nikdo si s ním nechtěl povídat a on za to byl rád. Na společenské rozhovory neměl ani pomyslení. Během jídla

se co chvíli díval na mobil. Doufal, že mu napíše En. Aspoň jednu větu, nic víc nechtěl. Jenom ujištění, že na něj myslí. Že nezapomněla. Žádná zpráva ale nedorazila.

Po jídle se Jirka vytratil, řekl mámě, že mu není dobře. Nikomu ze vzdálených příbuzných chybět nebude. Než En odjela se školou na lyžák, kladla mu na srdce, aby dnes večer nezapomněl zadat heslo, než vyprší odpočet. Před restaurací se podíval na hodinky: času dost, klidně se může ke klubovně projít pěšky, aspoň si vyčistí hlavu. Stmívalo se.

„Říká se tomu *spoušť mrtvého muže*,“ vysvětlovala mu En necelý týden po jejich říjnovém dobrodružství.

Sešli se tehdy večer v klubovně. En věděla, že jejich nepřátelé odletěli za oceán, ale chtěla být připravená, kdyby se jednoho dne vrátili. Byla si jistá, že se podnikatel Klement Hrouda tak snadno nevzdá, vynaložil přece obrovské úsilí, aby stroj běžící v podzemním sále pod Prašinou našel a zastavil. Málem se mu to i podařilo. Nebýt En a jejího videa, které tajně natočila na mobil a které mohlo posloužit jako důkaz proti Hroudovi, žádná Prašina by dnes neexistovala a Hrouda by prodejem prašinských domů získal nesmírné bohatství.

Ve svitu monitoru se černošlasé dívky leskly oči vzrušením.

„Česky *spoušť mrtvého muže* nezní moc skvěle, já vím,“ usmála se plaše, když Jirka pozvedl obočí, „anglicky je to prostě *dead man's trigger*. Jak to funguje: Hrouda ví, že máme video, kterým ho možná dokážeme zničit. My ho ale pokud možno zveřejnit nechceme. Vyplýtvali bysme tím jedinou zbraň, kterou proti Hroudovi máme, a kdyby Hrouda nějakým zázrakem vyvázl, tak jsme úplně v háji. No, takže musíme to video použít jenom jako prvek odstrašení. Aby mohl

mít Hrouda jistotu, že to video zveřejníme, jestli se o něco pokusí, ale abysme ho pokud možno zveřejnit nemuseli.“

„A tohle nám pomůže jak?“ zeptal se Jirka skepticky při pohledu na obrazovku.

„Díky tomuhle může Hrouda počítat s odvetným úderem, i kdyby nás oba nečekaně...“ začala En a zarazila se, jako by nemohla najít správné slovo a tomu zřejmému se chtěla vyhnout.

„... zneškodnil,“ pomohl jí Jirka.

En zadumaně přikývla a pokračovala: „Prostě jsem napsala jednoduchou webovou stránku, na které běží odpočet času. Vždycky den a kousek, třicet hodin. Jsou tam dvě políčka na heslo, jedno heslo pro mě, jedno pro tebe. Když tam každý den nezádáme svoje hesla, odpočet doběhne na nulu. Jiná webová aplikace si všimne, že odpočet skončil, a automaticky rozešle video na všechny strany. Chápeš?“

„Trochu,“ připustil Jirka. „To ale znamená, že Hrouda musí vědět, že tenhle systém existuje, jinak se ho nebude bát.“

„Už jsem mu telefonovala.“

„Tys mluvila s Klementem Hroudou?!“

„Jo, no... On toho teda moc neřekl. Vysvětlila jsem mu to a on položil telefon,“ pokrčila rameny En. „Nic lepšího jsem nevymyslela, ale mohlo by to fungovat. Během studené války na sebe atomovky taky nakonec nenaházeli, protože se navzájem drželi v šachu a bylo jasné, že po každém útoku přijde odvěta...“

Když teď Jirka stoupal po ztemnělém schodišti ke klubovně, musel se usmát. To byla celá En, vždycky vymyslela nějaké chytré řešení. Na první pohled možná bláznivé, ale... Jirkovi už se mnohokrát osvědčilo En v podobných situacích důvěřovat. Minul dveře bytu, ve kterém En bydlela se

svou starou babičkou. Dnes nebyla doma, vrátí se z lyžáku až pozítří. Škoda, že ani nenapsala, pomyslel si hořce. Že má děda dneska pohřeb, přece věděla.

U vchodu do klubovny se zastavil a jako obvykle zkontroloval, že je nenápadný vlas, přiskřípnutý v zavřených dveřích, stále na svém místě. Kdyby se jim tu někdo hrabal, chtěli o tom vědět. Další bezpečnostní opatření, které En zavedla. Dnes se ale všechno zdálo být v pořádku.

Jirka vstoupil do klubovny, naučeným pohybem nahmatal petrolejku a zapálil ji. Plamínek rozehnal tmou, Jirka sfoukl zápalku a vydal se ke skříňce, ve které schovávali notebook. Heslo by mohl zadat samozřejmě i na počítači doma, ale kdyby na to někdo přišel, vyptával by se. Mobil taky nepřipadal v úvahu: v říjnu svůj smartphone rozbil ve rvačce s Krausem, takže si teď musel vystačit se starým tlačítkovým telefonem bez internetu.

Klapnutí. Co to bylo? Někdo jde po schodech na půdu? Jirka zadržel dech. Ne, něco se mu zdálo. Nikdo tu není. Před očima mu vytanul obličej toho muže ze hřbitova. Jirka potřásl hlavou a vzpomínku zaplašil. Bůhví kdo to byl. Možná jenom nějaký blázen, co chodí na hřbitov každý den.

Otevřel notebook, počkal, až naběhne, a spustil prohlížeč. Objevilo se aktuální zpravodajství: zemětřesení v Thajsku, biatlon, uprchlý vězeň, namrzlé silnice. Žádná zpráva o Prašíně ani o Klementu Hroudovi. Výborně. Přešel na stránku s odpočtem. Zbývaly tři hodiny. Naťukal heslo, stiskl Enter a sledoval, jak na číselníku opět naskočilo 30:00:00 a vzápětí 29:59:59. Takže En už svoje heslo taky zadala. Bezva. Zaklapl notebook a tma kolem zhoustla.

Venku mezitím začalo sněžit. Kapoty zaparkovaných aut pokryl čerstvý poprašek a další sněhové vločky se snašely ve

světlo pouličního osvětlení. Nikde ani noha. Jirka přidal do kroku. Vezme to zkratkou, vnitroblokem, tam nebude tolik foukat. Zabočil do průchodu a přes dvůr. Zkontroloval mobil, pořád nic. Snad by jí měl napsat první.

Najednou ho něčí ruce popadly kolem krku a trhly s ním dozadu, mobil mu vyletěl z dlaně, kolena se podlomila. Co to...?! V příští vteřině už oba leželi na chodníku, Jirka nahoře tváří vzhůru, útočnick pod ním. Hranou předloktí pořád tiskl Jirkův ohryzek. Jirka chtěl zakřičet, ale z úst se mu vydralo jenom zachroptění. Kopal kolem sebe a zmítal se, oběma rukama se snažil vymanit ze sevření. Marně.

Nahoře ve třetím patře nejbližšího domu se rozsvítilo, za záclonou se mihla silueta. Pomoc! Pomozte mi někdo! Jirka sebou škubnul, zapřel se v loktech a málem by se postavil, ale ten chlap mu podrazil nohu a oba se znovu svalili na tvrdou dlažbu. Musí se nadechnout, musí se nadechnout, nabrat vzduch do plic, zakřičet...

„Pomoc!“

„Haló? Je tam někdo?“ ozval se shora hlas staré paní. „Pom...“ dostal ze sebe Jirka, než ho útočnickova ruka znovu přiškrtila a smýkla s ním do stínu. Trhající se oblečení, nos rozplácly na studeném chodníku. Ostré kamínky se mu zařezávaly do kůže. Chlap mu teď klečel na zádech a celou svou vahou ho tiskl k zemi.

„Haló?“ zaznělo ještě jednou.

Jirku zašimral v nose štiplavý zápach. Něco vlhkého se mu otřelo o tvář. Praštil loktem za sebe. Útočnick zasípal, ale nepovolil, naopak ještě silněji přitiskl hadřík na Jirkův obličej. Ne, to ne. Zadržet dech. Na jak dlouho? Vteřina, desátá, dvacátá... Vydržet, sebrat poslední síly. Kopnout. Udeřit. Převalit se. Cokoli.

Nesnesitelný tlak na plicích. Nezvítězí to. Ještě chvíli, ještě chvíli vydrž, rozkazovala hlava, ale tělo už se tolik chtělo podvolit. Dlouhý, úlevný, nekonečný nádech. Barvy se rozpily do jediné, sněhem pokrytá země se zakymácela, světla z lamp pohltila oblohu, volání staré paní na balkonu se vzdálilo až někam nad mraky a nakonec celý svět zmatněl a zčernal.

Když přišel Jirka k sobě, ležel svázaný na jakýchsi prknech, nebo co to bylo, všude kolem byla tma. Ta prkna se pod ním trhavě pohybovala, Jirka se co chvíli praštil do hlavy. Vozík. Ano, leží na dně vozíku, nejspíš pod plachtou. Nebo mu dali pytel přes hlavu? Proboha, kam ho vezou?!

Zkusil se obrátit na druhý bok, ale zesláblé svaly ho neposlechly. Chtěl zavolat, ale nedokázal to. A tak jen odevzdaně ležel, naslouchal skřípání kol a čekal.

Hlavou mu táhly černé myšlenky. Vzpomínka na Navrátilovu kudlu pod krkem byla náhle docela živá, jako kdyby od toho okamžiku uplynulo jen pár hodin. Musí něco vymyslet. Honem. Čím víc se snažil, tím neodbytněji se mu však do mysli vkrádala panika. Zacloumal pouty.

Znenadání se vozík zastavil. Jirka poslouchal. Chlap obcházel kolem, pod jeho nohama křupal čerstvě napadaný sníh. Ozvalo se bouchnutí dveří a hlasité kýchnutí. Zařinčel řetěz. Něco zaskřípalo, vozík se znovu dal do pohybu, kroky utichly a akustika se proměnila. Jsou uvnitř budovy. Jirka si v duchu představoval garáž nebo opuštěné skladiště někde na předměstí.

„T-tak co? M-máš ji?“ zazněl odněkud zblízka vysoký, pisklavý hlas.

„Dej mi pokoj, jo?“ zamumlal Jirkův únosce rozzlobeně a pokračoval v chůzi, vozík táhl za sebou.

„M-melichar mě poslal, abych se zeptal,“ trval pisklavý hlas na svém, „chce vědět, jak to dopadlo.“

Chvilé ticha. Kroky umlkly. Vozík se zastavil.

„Nemám. Chtěl jsem, ale nebyla příležitost,“ opáčil Jirkův únosce otráveně, zachrchlal a odplivl si. „Mám jejího kluka. Melicharovi bude stačit.“

„O tom ať rozhodne M-melichar,“ odvětil piskloun nepřesvědčeně. „Říkal ale d-dost jasně, že chce ji. M-myslím, že nebude rád. Novotný se nebude schovávat věčně. A až se objeví, b-budou z toho problémy.“

„Máme toho kluka,“ zopakoval únosce nevrle a tónem dal jasně najevo, že považuje rozhovor za ukončený.

Jirka málem nedýchal. Napínal uši, aby mu neuniklo jedině slovo. Kdo je Melichar? Opravdu zaznělo dědovo jméno? To by ale znamenalo...

Vtom někdo strhl plachtu, popadl Jirku za boky a přehodil si ho přes rameno jako pytel brambor. V nenadálém záblesku světla Jirka na okamžik spatřil tvář svého únosce. Honem přivřel oči, aby si chlap nevšiml, že už je při smyslech. Neoholená brada, vystouplé lícní kosti. Byl to ten člověk ze hřbitova? Těžko říct. Kdyby si ho tak mohl pořádně prohlédnout!

Necelou minutu stoupali po úzkém točitém schodišti, vrzly dveře, a ocitli se v místnosti. Chlap chvíli přemýšlel, pak shodil Jirku na zaprášenou matraci, kýchnul, cosi zamumlal a odešel. V zámku to dvakrát cvaklo a rozhostilo se hluboké ticho.

Jirka se opatrně rozhlédl. Místnost vypadala jako vězeňská cela, široká sotva tři metry a možná o metr delší, oprýskané stěny, nad dřevěným stolem úzké okno, jediný zdroj světla. Počkal, až jeho oči přivyknou tmě. Ležel na starém

nemocničním lůžku s železným roštem, na stěně visel jakýsi obrázek, moc tmavý na to, aby Jirka dokázal říct, co na něm je. Pod stropem nade dveřmi vedla kovová trubka, snad díky ní tu nebyla zima.

S vypětím všech sil se posadil, s nohama stále spoutanýma. Nejprve vyprostil levou ruku. Únosce zřejmě neměl dost času, aby ho svázal pořádně. Zbavil se motouzu, který mu obepínal kotníky. Promnul si otlačená zápěstí a na několik vteřin zavřel oči. V hlavě mu hučelo. Seděl a soustředil se na svůj dech. Nakonec ze sebe svlékl potrhanou zimní bundu, kterou měl ještě pořád na sobě. Našel na stolku džbán s vodou a napil se.

Tohle není dobré. Jestli ho unesli Hroudovi lidi, mají celý den na to, aby z něj vytloukli heslo a zbavili se ho. Při tom pomyšlení ho zamrazilo. Jsou to ale vůbec Hroudovi lidi? Mluvili o nějakém Melicharovi. Proč by si tak zničehonic začal říkat? Jirka zavrtěl hlavou, nedávalo to žádný smysl. Postavil se na nohy a počkal, až se mu přestane motat hlava. Žaludek měl jako na vodě.

Pokud hodinky ukazovaly správný čas, bylo teprve půl osmé. Chvilu na ně upřeně hleděl, aby si ověřil, že se ručičky pohybují; ve rvačce s nimi několikrát praštil o zem, a když teď zmáčkl tlačítko, kterým se rozsvěcoval ciferník, nic se nestalo. Za jak dlouho ho rodiče začnou postrádat? Možná jim chybí už teď. Strachují se o něj, zvažují, jestli se ho mají do noci vypravit hledat. Policie se do toho ale vloží nejdřív ráno. Teď mu nejspíš volají, slyší vyzvánění a nechápou, proč to nezvedá... Třeba ten mobil někdo našel a dal jim vědět. Třeba.

Jirka se dopotácel k oknu a vyhlédl ven. Rázem pochopil. Hodinky jsou v pořádku. Za oknem se otevíral výhled

na černé, zakleté město, nad kterým nezářilo jediné světlo. Křivé domy s prohýbanými barokními střechami se mačkaly kolem kruhového rynku se dvěma holými stromy a morovým sloupem, daleko za nimi se zdvihaly uličky a úzká schodiště vedoucí vzhůru na Šibeniční vrch. V místě, kde se město dotýkalo oblohy, Jirka rozeznal zubatou věž svatého Floriána. Z mraků se sypal sníh. Že se za obzorem rozprostírá Praha, dával tušit jen slabý svit stoupající nad vzdálenými střechami. Světlejší zátoka v tmavém nebi.

Odvlekli ho na Prašinu. Ale kdo? A proč? Jirka se svalil na postel. Tolik otázek se mu honilo hlavou! Mezi všemi však jedna čněla nad ostatní. Jirkovi v duchu nepřestávaly znít věty, které před několika minutami zaslechl. Pamatoval si každé slovo.

„Novotný se nebude schovávat věčně. Až se objeví, budou z toho problémy,“ řekl jeden z těch lidí.

Václav Novotný. Děda.

Byla snad ta černá rakev dnes odpoledne na pohřbu prázdná?

DESET RAN HOLÍ

Počasí nad Prašinou se odjakživa řídilo vlastními pravidly. Po celý rok se nad ní proháněly bouřky, které vítr odnikud nepřivál a které neměly nikam odejít. Mračna jako by stoupala přímo z prašinských ulic, prostě se nad nimi čas od času objevila. Dokud bouřka neztratila na síle, metala blesky nad oběma pahorky, jen výjimečně Prašinu opustila a rozplynula se někde nad Vršovicemi nebo nad Nuselským údolím. Nejspíš to nějak souviselo se strojem, který na Prašně rušil elektřinu. Byla změna počasí jen vedlejším účinkem, se kterým Hanuš Nápravník nepočítal? Jirka to nevěděl a jistý si nebyl ani děda.

Přes zimu bývala Prašina zasypaná sněhem. Zatímco jinde v Praze ho napadlo jen málo, brzy ho rozjezdila auta a zčernal výfukovými plyny, nahoře vydržel netknutý a každý týden ho přibývalo. Místní byli připravení: z ručních vozíků přešli na sáně, lopatami si prohazovali cestičky ode dveří ke dveřím a obezřetně se vyhýbali místům, na která ze střežů dopadaly nebezpečné sněhové laviny. V neobydlených ulicích

sníh neodklízel nikdo. Po celou zimu tak zůstávaly zaváté a nepřístupné, sněhová pokrývka tu nezřídka dosáhla až k oknům v prvním patře.

Když byl Jirka menší, chodívali s kamarádem Tondou sáňkovat na Vídeňskou třídu, která spojovala Karlovo náměstí s Prašinou. Na jejím spodním konci si obvykle hrála spousta dětí, ale za první zatáčku, odkud už Karlovo náměstí nebylo vidět, se jich odvážila jen hrstka. Znamenalo to porušit zákaz rodičů, ale hlavně hrozilo setkání s tamějšími dětmi. Některé od vidění znali ze školy, na Prašině žádná škola nebyla. Přesto se jich trochu báli. Kluci z Prašiny byli totiž jiní: fyzicky o něco zdatnější, ale zároveň méně nápadní, tišší, nedůvěřivější. Ve třídě drželi vždycky spolu a často vůbec nechápali, o čem si ostatní povídají a čemu se smějí. Po Jirkovi s Tondou házeli na Vídeňské třídě sněhové koule a jednou dokonce kameny. Vetřelce neměli v lásce; na Prašině byli doma oni.

Když na to teď Jirka vzpomínal ve svém tmavém vězení, zalitoval, že to s Tondou dopadlo tak, jak to dopadlo. Tolik toho spolu zažili! Loni v listopadu mu chtěl odpustit, opravdu chtěl. Jednou se dokonce setkali, En s nimi tehdy nebyla. Bavili se, jako kdyby se vůbec nic neodehrálo. Jako kdyby je Tonda nezradil a nikdy nepřestali být kamarádi. Na události v sále se strojem vůbec nepřišla řeč. Rozloučili se s úsměvem, na první pohled úplně jako dřív. Od té doby spolu ale nepromluvili. Nikdo už další schůzku nenavrhl. Něco se změnilo.

Jirka se posadil na posteli. Nejde někdo? Ne. Nejspíš se mu jenom něco zdálo. Kolik času už uplynulo od chvíle, co ho tu zavřeli? Nanejvýš hodina. Rodiče musí šílet strachy. Nikdo si s ním nepřišel promluvit. Nechtějí nic vědět. Jen ho chtějí